

PASAKOS IŠ VISO PASAULIO

ŽIEMOS PASAKOS

Dawn
Casey

Iliustravo
Zanna
Goldhawk

ŽIEMOS PASAKOS

Versta iš:
Dawn Casey
WINTER TALES
Templar Books, London, 2020

Skiriu savo mylimam tėčiui, atsiliepdavusiam į prašymą: „Tėti, pasek pasaką!“ Tos nuostabios pasakos, kurias jis sekė be jokios knygos, uždegė mano vaizduotę ir sužadino gilią meilę tautosakai. – *D. C.*

Skiriu tėvams, perskaičiusiems man nesuskaičiuojamą daugybę pasakų ir įžiebusiems visą gyvenimą trunkančią aistrą skaityti, piešti ir sekti pasakas. – *Z. G.*

Šioje knygoje, pasak autorės Dawn Casey, rasite ir visiems girdėtų, ir mažiau žinomų istorijų, kurios pasakoja baltą žiemos pasaką. Visose pasakose slypi žmonijos išmintis, tačiau kiekvienoje jų savaip atsiskleidžia draugystės ir ištikimybės, drąsos ir pasiaukojimo, doros ir gerumo svarba – visa tai leidžia pakelti net ir didžiausius speigus.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Dawn Casey, 2020

© Iliustracijos, Zanna Goldhawk, 2020

© Dizainas, *Templar Books*, 2020

Pirmą kartą anglų kalba Jungtinėje Karalystėje 2020 metais išleido

Templar Publishing, Bonnier Books UK Limited leidybos ženklas.

Išleista susitarus su *Templar Publishing, Bonnier Books UK*,

Londonas, Jungtinė Karalystė.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2021

© Leidykla „Nieko rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-748-1

Redaktorė Gražina Akelaitienė

Korektorė Goda Baranauskaitė-Dangovienė

Maketavo Miglė Dilytė

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdinta Kinijoje

ŽIEMOS PASAKOS

Dawn Casey
Iliustravo Zanna Goldhawk

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

Vilnius
2021

AUTORĖS PASTABA

Žiema, kai tokie ilgi ir tamsūs vakarai, kai traukia pasėdėti prie židinio, visada buvo pasakų laikas. Po vasaros ir rudens darbų žiema duoda laiko stabtelėti ir pailsėti, pažvelgti į save, svajoti ir kurti...

Kasmet, atėjus žiemai, sutinkame ir pažįstamas tradicijas ir senus brangius draugus. Į „Žiemos pasakas“ įtraukiau ir visiems girdėtų, ir mažiau žinomų istorijų. Čia rasite apščiai ir savo mėgstamų pasakų, ir naujų. Kiekviena šių pasakų savaip atskleidžia žiemos turtus ir džiaugsmus, taip pat mūsų savybes, kurios šildo širdį tą ilgą šaltą laikmetį. Pasakose gyvena lokiai ir kiškiai, seneliai ir deivės. Čia bus brolių ir seserų, speigo, ugnies ir ledo. Mažiesiems skaitytojams siūlau mielas, šiltas pasakas, o vyresniesiems – įstabius nuotykius, taigi ši knyga patiks visai šeimai.

Pasakos, kuriomis dalijuosi su jumis, labai senos. Jos nutiesia tiltą per kartų kartas į tuos laikus, kai žmogus nelaikė savęs pasaulio centru, kai pasakų veikėjai ir veikėjos girdėjo gyvūnų kalbą, vėjo balsą ir medžių dvasių kuždamą išmintį. Šios pasakos mums primena, kad pasaulis – tai tarpusavio bendrystė ir kad kasdien vyksta stebuklai. Jos mums perduoda senovės išmintį, padedančią gražiai gyventi ir susikurti šviesesnę ateitį.

Tegu šios pasakos pripildo jūsų viduržiemį burtų, stebuklų, išminties ir laimės.

Dawn Casey

TURINYS

Karalius Baltasis Lokys.....	6
Tanukio auksas.....	14
Pirštinė.....	18
Mėnulio apsiaustas.....	22
Spragtukas.....	26
Puansetija.....	32
Raudongurklė Liepsnelė.....	36
Juodas katinėlis.....	40
Snieguolė.....	44
Sidabriniai kankorėžiai.....	48
Sena obelis.....	53
Sesytė ir broliukas.....	59
Motina Jūra.....	64
Sniego karalienė.....	68
Kiškio dovana.....	76
Vaikai ir saulė.....	80
Dvylika mėnesių.....	85
Brigita ir Keliacha.....	90

KARALIUS BALTASIS LOKYS

Norvegų liaudies pasaka

Ši pasaka apie baltąjį lokį ir ledo kalną atsirado Norvegijoje – ilankų, plynaukščių ir gilių miškingų slėnių šalyje. Čia ištisus metus neištirpsta ledynai, ledkalniai ir sniego kepurės ant kalnų. Norvegijoje stūkso didinga akmens ir ledo siena, vadinama Trolių siena (norvegiškai Trollveggen) – aukščiausia Europoje statmena uola.

Kadaise viena mergaitė susapnavo karūną. Karūna buvo nukalta iš skaistaus kaip ugnis metalo, joje susipynę visų girios medžių šakelės ir lapai: ąžuolo auksiniai, beržo sidabriniai, buko variniai. Sapne užsidėjusi karūną, mergaitė pasijuto taip, lyg stovėtų pasaulio vidury ir it karalienė laimintų visą kraštą.

Pabudusi mergaitė nieko taip netroško, kaip vėl užsidėti karūną.

Jos tėvas karalius paliepė auksakaliams padirbti įvairiausių karūnų, bet nė viena nebuvo panaši į tą, kurią princesė regėjo sapne.

Mergaitė mėgo viena vaikščioti po girią. Kartą ji nuėjo giliau nei paprastai. Eidama išvydo proskyną, kur įkypi saulės spinduliai apšvietė sidabraspalvį beržą ir žalią pušį, o sniegas žėrėte žėrėjo. Ten atokaitoje šildėsi lokys. Didžiulis baltasis lokys!

• KARALIUS BALTASIS LOKYS •

Princesė neišsigando. Ji žiūrėjo, kaip lokys vaikšto, matė, koks jis stiprus ir galingas, vikrus ir greitas. Mergaitė šypsodamasi žiūrėjo, kaip jis žaidžia: vartosi, voliojasi, snukiu baksnoja saulės nutviekstą sniegą. Letenose jis kažką laikė. Kažin ką?

Ogi karūną iš jos sapno!

– O! – aiktelėjo princesė. – Man reikia šitos karūnos.

Tačiau lokys atsakė:

– Karūnos neparduodu nei už pinigus, nei už auksą.

– Būk geras, – meldė princesė. – Man jos labai reikia!

– Atiduosiu tau karūną, jei būsi su manimi, – atsakė lokys. – Ar sutiktum tapti mano žmona ir apsigyventi girioje?

Princesė pažvelgė į žemes, plytinčias už tėvo karalystės, į didžiulę, tamsią, laukinę, nepažįstamą girią. Pažvelgė į tamsiai rudas lokio akis ir jose išvydo švelnumą.

– Taip, – atsakė. – Sutinku.

– Tuomet po trijų dienų ateisiu tavęs pasiimti, – pasakė lokys.

Išgirdęs apie šį sandėrį, karalius susikvietė narsiausius karius. Kai lokys atėjo princesės, karaliaus kariauna jį pasitiko strėlių lietumi. Tačiau lokys numušė strėles lyg muses.

Karalius pamatė, kad iš jo kariaunos jokios naudos, taigi pažadą reikės tesėti. Anais laikais buvo priprasta, kad vyriausioji dukra išteka pirmoji, todėl karalius išsiuntė su lokiu pirmagimę. Ji raukydamasi užsiropštė lokiui ant kukšteros, ir tas leidosi bėgte.

– Ar kada nors esi minkščiau sėdėjusi? – paklausė lokys. – Ar kada nors esi taip plačiai mačiusi?

– Taip, – atsakė vyresnėlė sesuo. – Mamos menėje sėdžiu minkščiau. Tėvo rūmuose matau plačiau.

– Vadinas, tu ne ta, – tarė lokys ir nusipurtė ją.

Po trijų dienų lokys vėl atėjo pas karalių. Karalius išleido antrąją dukterį. Ji įsikibo lokio gaurų.

– Ar kada nors esi minkščiau sėdėjusi? Ar kada nors esi taip plačiai mačiusi?

– Taip, – atsakė vidurinėlė sesuo. – Mamos menėje sėdžiu minkščiau. Tėvo rūmuose matau plačiau.

• KARALIUS BALTASIS LOKYS •

– Vadinasi, tu ne ta.

Lokys nukratė ir ją ir trečią kartą atėjo į rūmus. Jauniausia dukra smarkiai plakančia širdimi užsidėjo ant galvos karūną. Jai lipant lokiui ant nugaros, karūna sušvito skaisčiai lyg ugnis. Lokys nukurnėjo gilyn į girią.

– Ar kada nors esi minkščiau sėdėjusi? – paklausė jis.

Princesė jojo, stipriai įsikibusi lokio. Panardinusi pirštus į storą kailį, juto, kaip banguoja galingi raumenys.

– Ne! Dar niekada taip minkštai nesėdėjau.

– Ar kada nors esi taip plačiai mačiusi?

Mergaitės plaukai po liepsnojančia karūna plazdėjo vėjyje, skruostai buvo išraudę, o akys žibėjo. Jai prieš akis buvo visa giria.

– Ne, niekada taip plačiai nemačiau!

– Taip, tu esi toji, – tarė lokys.

Jie šoko per užšalusias upes, net kibirkštys žiro – princesė linksmi juokėsi. Jie čiuožė nuo kalnų ir voliojosi sniege; kopė į kalnus ir susėdė žiūrėdavo į saulėlydį. Miegojo samantose daubose, susirangę vienas šalia kito. Rytais pasisveikindavo, susiliesdami nosimis. Ir galų gale pasiekė baltojo lokio namus.

Tarp juodų medžių stūksojo balti rūmai, po žiemos dangumi spindėjo bokšteliai. Menės tviskėjo auksu ir sidabru, visur buvo pridėta šilkinų pagalvėlių. Lokys išėjo, ir princesė užkūrė krosnį.

Naktį lokys grįžo. Bet kai princesė tamsoje ištiesė ranką, norėdama paglostyti jo kailį, užčiuopė ne leteną, o pirštų galus. Naktį jos jaunikis lokys virsdavo žmogumi, bet ji niekada nematė jo veido.

Po metų princesė ir lokys susilaukė vaikelio. Bet vos gimusį lokys jį pagriebė ir išsinešė. Nuo to laiko princesė nebematė savo vaikelio. Taip nutiko tris kartus. Princesė meldė vyrą paaiškinti, kas vyksta, bet jis tik purtė galvą.

– Atleisk, negaliu.

Princesei plyšo širdis.

– Dienų dienas leidžiu viena, – kalbėjo ji. – Pasiilgau tėvų.

– Gerai, – atsakė lokys, – aplankysim tavo tėviškę.

• KARALIUS BALTASIS LOKYS •

Motina, išgirdusi princesės pasakojimą, pravirko.

– Lokys, kuris naktį virsta žmogumi, nėra tikras lokys. Čia įsimaišę kažkokie burtai. Galbūt jis trolis!.. Paimk šią žvakę. Kai jis užmigs, uždek ir pamatysi tikrąjį jo veidą.

Tąakt princesė uždegė žvakę. Šalia jos gulėjo ne trolis, o princas. Ji pasilenkusi pabučiavo jį į kaktą, ir jam ant veido užlašėjo trys karšto vaško lašai. Princas pabudo.

– Ką padarei? – sušuko jis. – Jei būtum mylėjusi mane tokį, koks esu, raganos burtai būtų išsisklaidę. Bet dabar ji apraizgys mane savo kerais ir aš turėsiu tapti jos vyru.

Jis užsitempė lokio kailį ir išlėkė. Princesė įsikibo gaurų ir pamėgino užlipti ant nugaros, bet lokys taip skuodė, kad ji vos įstengė laikytis. Lokiui bėgant per girią, ji nepasileido, nors spygliai plėšė drabužius ir draskė kūną. Bet tako vingyje lokys pasviro ir princesė nukrito. Lokys nušuoliavo tolyn.

Princesė ėjo, ėjo per girią, kol priėjo trobelę. Pabeldė į duris. Trobelėje gyveno senutė ir maža mergaitė.

– Gal matėt baltąjį lokį? – paklausė princesė.

– Taip, – atsakė moteris, – vakar prabėgo, bet taip greitai lėkė, kad nepavyti. Eikš, pailsėk.

Princesė ištiesė prie krosnies pavargusias kojas ir nusišypsojo mergaitei. Mergaitė, glausdama prie savęs katytę, priėjo arčiau ir droviai pažvelgė į princesę.

– Labas, katyte, – tarė princesė, paskui užkalbino mergaitę.

Jos pasišnekėjo apie gyvūnus, kuriuos matė girioje, apie paukščius, kuriuos girdėjo krūmuose.

Paskui mergaitė išitraukė sidabrinės žirkles ir ėmė žaisti, karpyti orą. Kaskart žirkklėms džirgžtelėjus, nuo ašmenų nukrisdavo rietimas audinio: žalio šilko, raudono aksomo, baltos vilnos. Mergaitė pažvelgė į suplėšytus princesės drabužius ir paklausė senutės:

– Galėčiau padovanoti jai dovaną?

Ir princesė išėjo iš trobelės apdovanota sidabrinėmis žirkklėmis.

Ji traukė per mišką, kol priėjo dar vieną trobelę. Joje gyveno senutė ir maža mergaitė.

– Gal matėt baltąjį lokį? – paklausė princesė.

– Taip, – atsakė senutė, – vakar prabėgo, bet taip greitai lėkė, kad nepavyti.

• KARALIUS BALTASIS LOKYS •

Mergaitė atstraksėjo prie princesės.

– Žiūrėk, ką moku! – sušuko ji ir pasivertė saulute.

Princesė susižavėjusi paplojo.

Paskui mergaitė pasiėmė auksinį puodelį ir ėmė žaisti, vartyti jį ore. Kai puodelį palenk-davo, iš jo imdavo bėgti gėrimas – šilta saldi juodųjų serbentų arbata. Mergaitė pažvelgė į princesę ir paklausė senutės:

– Galėčiau padovanoti jai dovaną?

Ir vėl princesė išėjo iš trobelės apdovanota, šikart auksiniu puodeliu.

Ji ėjo, ėjo per mišką, kol priėjo trečią trobelę. Trobelėje gyveno senutė ir maža mergaitė.

– Taip, – atsakė senutė, paklausta apie lokį, – šlyt prabėgo, bet taip greitai lėkė, kad ne-pavysi. Užsik, pailsėk.

Mergaitė parodė princesei girioje surinktus lobius: baltą plunksną, geltoną lapą, gilės ke-purėlę. Princesė viską apžiūrėjo ir padėkojo mergaitei.

Mergaitė išsitraukė baltą it sniegas staltiesę. Kai mostelėjo ja, ant staltiesės atsirado viso-kiausių skanėstų. Mergaitė kreipėsi į senutę:

– Ji atrodo alkana. Galėčiau padovanoti dovaną?

Taigi princesė iškeliaavo, įsivyniojusi į staltiesę žirkles ir puoduką.

Ji ėjo, ėjo, kol išėjo iš girios. Prieš ją stūksojo apledėjusi akmeninė siena.

Princesė palietė ją, bet pirštą nutvilkė baisus šaltis, ir ji atšlijo. Uola buvo lygi it stiklas. Princesė užvertė galvą, bet viršūnės nesimatė.

– Nieko nebus, – atsiduso ji.

Kalno papėdėje stovėjo ketvirta trobelė. Princesė pabeldė, durys atsidarė ir ji pamatė moterį. Moteris vilkėjo skarmalais, ją už prijuostės tampė alkani vaikai.

– Užsik, – pakvietė moteris. – Deja, neturiu kuo pavaišinti, nebent akmenimis. Šildau juos katile – pasakiau vaikams, kad verdu obuolius, taigi jie trumpam aprimo.

• KARALIUS BALTASIS LOKYS •

Princesė pakarpė žirklėmis, pavertė puodelį, plastelėjo staltiese, ir netrukus šeima buvo gražiai aprengta ir pamaitinta.

– Ačiū tau, – tarė moteris. – Už gerumą atsilyginsiu. Mano vyras kalvis. Jis tau nukals geležinius nagus, kuriais įkopsi į ledo kalną.

Kitą dieną princesė priėjo prie kalno ir užsidėjo nagus. Kažin, ar, lankstydamą geležimi kaustytus pirštus, ji išgirdo iš krūtinės besiveržiantį urzgesį? Ar pajuto nepaprastą lokio galią?

Žingsnis po žingsnio, sieksnis po sieksnio ji įkopė į neįveikiamą kalną.

Pačioje kalno viršūnėje dunksojo pilis. Pro langą žiūrėjo ragana. Ji buvo drūta kaip akmuo, o žvilgsnis šaltas kaip ledas.

Princesė atsisėdo po langu ir ėmė žaisti sidabrinėmis žirklėmis. Nuo geležčių ėmė kristi prabangios medžiagos: purpurinis šilkas ir aukso spalvos aksomas.

– Duok man jas! – sušuko ragana.

Mat po trijų dienų laukė vestuvės, ir, turėdama šias žirkles, ji sumanė pasisiūdinti įstabią vestuvinę suknelę!

– Žirkles neparduodamos, – atsakė princesė, – nei už pinigus, nei už auksą.

Bet aš tau jas atiduosiu už vieną naktį su princu.

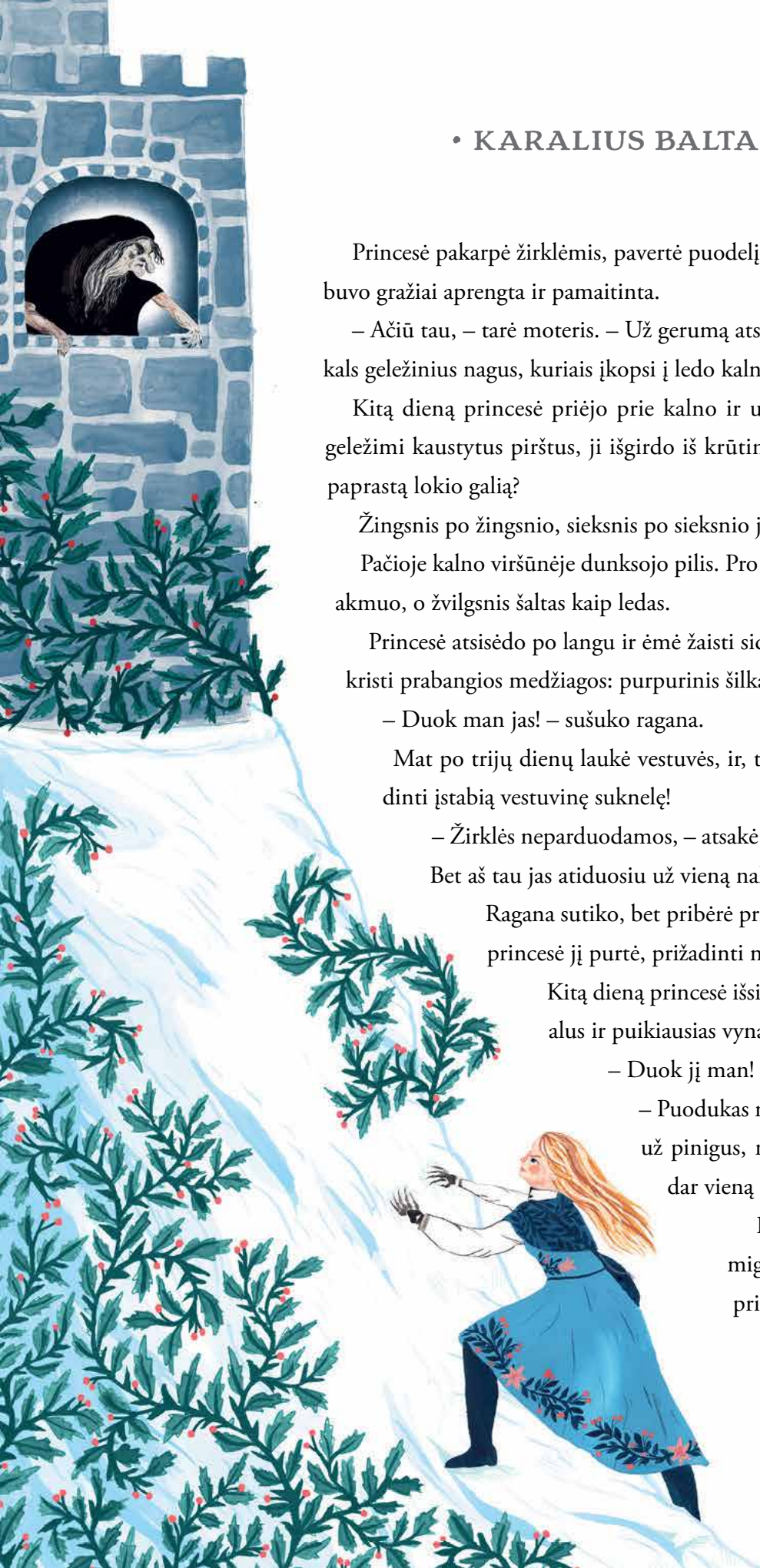
Ragana sutiko, bet pribėrė princui į gėrimą migdomųjų. Nors ir kaip princesė jį purtė, prižadinti nepavyko.

Kitą dieną princesė išsitraukė puoduką. Iš jo ėmė tekėti šviesus alus ir puikiausias vynas.

– Duok jį man! – suriko ragana.

– Puodukas neparduodamas, – atsakė princesė, – nei už pinigus, nei už auksą. Bet aš tau jį atiduosiu už dar vieną naktį su princu.

Ragana sutiko, bet ir vėl pribėrė princui migdomųjų. Nors ir kaip princesė šaukė, prižadinti mylimojo nepavyko.

• KARALIUS BALTASIS LOKYS •

Gretimame kambaryje nakvojęs stalius, kuris buvo pakviestas padirbti stalų vestuvėms, išgirdo triukšmą ir papasakojo apie tai princui.

Trečią rytą princesė papurtė baltą it sniegas staltiesę, ir ji pasidengė vestuvių vaišėmis.

– Duok man ją! – vėl suriko ragana.

– Staltiesė neparduodama, – atsakė princesė, – nei už pinigus, nei už auksą. Bet atiduosiu už paskutinę naktį su princu.

Kai trečią vakarą ragana atnešė princui gėrimo, jis jo neprarijo, tik palaikė burnoje, kol ragana išėjo iš kambario, o tada išspjovė.

Artėjant vakarui, ragana sėdėjo ir klausėsi. Koks ten triukšmas? Kažin, ar princas tikrai miega? Ji pasiėmė ilgą adatą ir smarkiai įdūrė princui, bet šis nė nekrūptelėjo.

– Hm, – sumykė ragana ir išėjusi užtrenkė duris.

Šešėlyje tūnojusi princesė atidarė duris ir pagaliau mylimieji susitiko. Abu kartu sugalvojo, kaip išsigelbėti.

Nakties glūdumoje princas pažadino stalių. Visi trys nusėlino prie pilies tilto, tada vieną po kito atsuko varžtus ir išlaužė lentas. Auštant vestuvių rytui, ragana su savo pamergėmis nubėgo ant tilto. Trakšt, tiltas sulūžo! Ragana klykdama nubildėjo žemyn ir kaip akmuo pliumptelėjo į gilų griovį. Nuo to laiko jos niekas nebematė.

O princas su princese kartu grįžo namo. Pakeliui princas sustojo visose trijose trobelėse, kur buvo apsilankiusi princesė, ir pasiėmė tris mažas mergaites – savo dukreles. Tada princesė suprato: princas išnešė vaikus į girią, kad apsaugotų nuo raganos, nors net nenutuokė, kad vaikai padės savo mamai įveikti burtus.

Netrukus jie pagaliau atšventė vestuves – puotavo ir dainavo, šoko ir kitaip linksminosi. Garsiausiai dainavo trys dukrelės. Nuo to laiko karalius Baltasis Lokys ir Ugninė karalienė gyveno dar ilgai ir laimingai, kartu valdydami šalį.

TANUKIO AUKSAS

Japonų liaudies pasaka

Tanukis yra Japonijos miškuose gyvenantis usūrinis šuo. Tanukis, kaip ir jo pusseserė lapė, yra mažas ir vikrus, turi smailą snukutį ir trumpas kojas, tik švelnus jo kailis dryžuotas kaip barsuko ar meškėno. Japonų legendose tanukis dažnai vaizduojamas kaip magiškų galių turinti būtybė. Viena japonų mėgstama pasaka pasakoja apie tanukį, galintį virsti virduliu, atlikti įstabius akrobatinius triukus ir atnešti sėkmę. O ši pasaka primins, kad žiemą, kai sėdime uždaryti namie, brangių bičiulių draugija yra nepaprastai maloni.

Kadaise gyveno senutėlis šventikas. Dienas jis leido vienumoje melsdamasis ir medituodamas. Žemiški rūpesčiai jo nevargino, nes kaimynai atnešdavo drabužių ir maisto, o žiemą palopydavo stogą.

Vieną žiemos vakarą šventikas uoliai meldėsi, atsiklaupęs prieš Budos statulėlę. Paskui paskambino varpu ir klausėsi, kaip aidi garsas, kol vėl įsivirauja tylą.

– Viaukt!

Kas gi tai? Iš lauko sklido gailus garsas. Šventikas atidarė duris ir pamatė nuo šalčio drebantį tanukį.

• TANUKIO AUKSAS •

– Jūsų šventenybe! – kreipėsi žvėrelis. – Gal galėčiau užteiti ir pasišildyti prie ugnies? Lauke baisiai šalta.

Šventikas iš nuostabos išpūtė akis. Žinojo, kad žiemą tanukiai miega.

– Kodėl tu ne savo urvelyje? – paklausė jis.

– Anksčiau nebijojau speigo ir kalnus dengiančio sniego. Bet dabar pasenau ir šaltis smelkiasi į kaulus. Būk geras, išileisk.

– Žinoma, žinoma! – pagailėjęs žvėrelio, atsiliepė geraširdis šventikas.

Išvargęs tanukis atsigulė prie ugniakuro ir užsimerkė, nuo jo kailio ėmė kilti garas. Šventikas meldėsi toliau.

Tanukis visą naktį pramiegojo prie ugniakuro, o rytą išturseno laukan. Kitą vakarą vėl pasirodė. Ir dar kitą, ir dar, kaskart atsinešdamas sausų šakaliukų ir lapų laužui. Senasis šventikas priprato matyti jį miegantį prie ugnelės. Žvėriukui knarkiant, baltas pilvelis palengva kilnodavosi.

Šventikas suvokė, kad, žiūrėdamas į giliai įmigusį tanukį, pats pasijunta ramesnis, jo alsavimas sulėtėja, o žvilgsnis tampa meilesnis. Jis glostydavo švelnų it šilkas kailiuką, kartais sėdėdavo, gurkšnodavo iš puoduko žaliąją arbatą, o tanukis gulėdavo susirangęs šalia jo. Šventikui buvo gera just šiltą, minkštą gyvūnėlio kūną.

Kai žiema baigėsi ir baltas sniegas užleido vietą rausviems žiedams, tanukis į trobelę nebegrižo. Tačiau žiemą jis vėl pasirodė, ir senasis šventikas linksmai pasveikino mielą bičiulį.

Tai tęsėsi daug metų. Kol vieną dieną tanukis pasakė:

– Tu man buvai toks geras. Jei ne tu, seniai būčiau mirtinai sušalęs. Norėčiau kaip nors atsilyginti tau už gerumą.

Senasis šventikas nusijuokė.

• TANUKIO AUKSAS •

– Ak, mielas tanuki, tu toks geras, bet man nieko nereikia. Aš atsisakiau šio pasaulio malonumų ir tapau šventiku. Kaimynai mane aprūpina maistu ir drabužiais. Ačiū, tanuki, bet man nieko iš tavęs nereikia.

Tačiau tanukis vis klausinėjo to paties. Ir galiausiai šventikas pasidavė.

– Jei taip nori padovanoti man dovaną, klausyk: norėčiau turėti tris auksines monetas, kad galėčiau nunešti jas į didžiąją šventyklą. Sumokėčiau, kad po mirties už mane būtų sukalbėtos maldos ir aš įžengčiau į rojų.

Tą vakarą tanukis negrižo. Ir kitą. Ir dar kitą. Šventikas stovėjo prie durų ir žvalgėsi tamsoje.

– Ak, koks kvailys buvau, kad paprašiau aukso! – mąstė jis sau. – O jei tanukis bandė man jo pavogti ir žuvo? Galbūt jis jau guli negyvas sniege.

Šventikas kas vakarą meldėsi už gyvūnėlį.

Praėjo metai, bet tanukis vis nesirodė. Galų gale, vieną žiemos vakarą, uoliai melddamasis, šventikas lauke išgirdo triukšmą.

– Viaukt!

Už durų apšviestas mėnesienos stovėjo žvėrelis.

– Tanuki! Užeik, užėik! Kaip džiaugiuosi, kad tu čia! Kur buvai?

Tanukis ištiesė leteną ir padavė tris auksines monetas, kaip šventikas prašė.

– Žinojau, kad nenori vogto aukso. Taigi nukeliavau į Sado salą, kur vyrai kasa metalą, surinkau jų paliktas dulkeles ir nukaliau tau pinigėlius.

– Ak, tanuki, – sušuko šventikas. Jo akyse žibėjo ašaros. – Ačiū tau. – Rodydamas pagarbą, jis priglaudė monetas prie kaktos. – Aš tau labai dėkingas. Bet, mielas tanuki, dabar supratau, kad brangiausias lobis man esi tu.

Nuo to laiko tanukis kiekvieną žiemą grįždavo į senojo šventiko trobelę. Jie laimingi sėdėdavo laužo šviesoje, klausydavosi, kaip traška kaitri ugnelė ir džiaugdavosi vienas kito draugija.

*Negi visa tai tebuvo sapnas?
O gal Kalėdų stebuklas?
Dėduosiu tau paslaptį...
Mus supantis pasaulis stebuklingas,
kai į jį žvelgi su nuostaba.*

NESVARBU, AR TAI ISTORIJA IŠ JAPONIJOS
AR SIBIRO, AIRIJOS AR PRANCŪZIJOS,
GRENLANDIJOS AR NORVEGIJOS – PASAKOS
STEBUKLAS SUŠILDO VISŲ ŠIRDIS ŠALTAIS
ŽIEMOS VAKARAIŠ!

